

Előfizetési árak:

Egész évre . . . 10 frt — kr.
Félévre . . . 5 „ — „
Negyedévre . . . 2 „ 50 „
Egy óra . . . — „ 85 „
Egyes szám ára 4 kr.

Kiadóhivatal:

PÉCSETT, Mária-u. 1. sz.

kir. itélőtábla épületével szemben,
hová az előfizetések és a lap szétküldésére vonatkozó föl-
szólalások intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Szerkesztői iroda:

PÉCSETT, Mária-utca 1. s.
a kir. tábla átellenében.
hová a lap szellemi részé-
illető minden közlemény
intézendő.

Kéziratot vissza nem adunk

Hirdetéseket

a kiadóhivatal veszi föl.

Halálmadarak.

Pécs, 1897. június 25.

(* *) Ha megkondul a lélekharang egy-egy kormány léte fölött, szinte bizonyos, hogy előáll egynéhány közigazgatási javaslattal, meg egy rakás törvénytörő rendelettel, nem azért, mintha szükség volna rá, hanem hogy tessék-lássék, mi mindent alkot vala, ha tovább is meghúzhatta volna magát az uralom kényelmes, piros bársonyszékén.

Mintha csak az egész készletét azoknak az egyéneknek, akik paralízis progresszívában szenvednek, szegény Magyarországra bocsátották volna, hogy elárasztják hűlye észjárásuk termékeivel a közéletet: kormányunk egyre-másra bocsátja ki fizetett agent provocateurként a leginfámabb javaslatokat és rendeleteket, melyek mind egy cél szolgálatában látszanak alkalmas eszközöknek: a rendőrállam felépítésére, hová a már legkevésbé titkolt reakció sebes vágatva viszi közéletünket.

A famózus 16. §. után jött a statisztikai javaslat, mely ha törvényerőre emelkednék, kiszolgáltatná a családi szentélyt is, hogy a legszemtelenebb arroganciával bockoros talpu statisztikusok gázoljanak benne és magas pénzbírságokkal késztessek menekésre ebből az országból a magyar polgárságot; ezután pedig következett a városok rendezéséről szóló javaslat, mely éppen olyan idétlen és kores-szülött, mint

a mostani kormánynak minden cselekedete és a maga esztől való alkotása.

Ámbár ezekből a javaslatokból aligha lesz törvény, amit talán helyére méltatlan kormányunk is képes felfogni, ha magába száll, midőn alvó lelkiismerete fölébred; éppen azért a Bécsből kiadott instrukció szerint a rendeletgyártásra adta a fejét. Ime egy legújabb rendelete, amelyre talán a napisajtó ügyet se vetett eléggé, mert minden kommentár nélkül csak egyszerűen kinyomatta, amely vonatkozik arra, hogy jövőben csak hatósági, sőt országos gyűjtéseket csakis kormányhatósági engedély mellett szabad eszközölni bárkinek, akit úgy hívnak, hogy magyar alattvaló.

Magyar főben, még ha az illetőt Percel Dezsőnek is hívják, nem támadhatunk rendőr-állammá való átalakításunknak oly bárgyu ötletei, aminők az utóbbi időben naponta fölmerülnek, csak a fölött csudálkozunk, hogy ezek az urak már a szegyen-érzetet sem ismerik, ilyen reakcionárius rendeleteknek aláírni saját becses neveiket. Komolyan azt kell konstatálnunk, hogy Bécsből fúj a szél, és hogy amit a Bánffy-Erdély-Percel-féle triumvirátus csinál, azt a reakciós bécsi kommandóra cselekszi.

Ugy látszik, Bécsben bizonyos körök célul tűzték ki a magyar szabadság ősi fájának teljes kiirtását és a bécsi reakció engedelmes, szolgálékü vakeszköze: a magyar kormány egyre-másra nyeseget hol

egy ágat, hol egy galyat az ősi fáról, amíg az teljességgel ki nem szárad. Mert a legtermészetesebb szabadságnak, a legtermészetesebb jogok gyakorlatának hatósági engedelem alá való szorítása határozottan a reakció útja.

A rendőr-állami kormányzat bölcsességének legújabb terméke Percel belügyminiszter legújabb rendelete, melynél fogva jövőben csak előleges hatósági engedély mellett szabad adományokat gyűjteni. Aki ebben a rendeletben csak az obligát felvidéki tótok megrendszabályozását látja, akik majdnem mindennap megjelennek nálunk egy-egy leégett templomra könyöradományokat gyűjteni, az nagyon csalódik; mert a rendeletben lefektetett hatósági intézkedéseknek előre látható eredménye nem az lesz, hogy véget fog vetni a szélhámosok által úzni szokott hamis gyűjtéseknek, hanem hogy meg fogja zsibbasztani először is a közjótékonyság működését.

Ha valami nagy szerencsétlenség történik, vagy hirtelen valami oly közszükség merül föl, melynek kielégítéséről közadakozás útján lehetne gondoskodni, szívesen akadt mindenkor egy-két lelkes polgár, aki gyűjtést indított. De ki fog most arra vállalkozni, hogy hatósági engedélyért lósson-fusson s két oly felelős egyént keresen, akit a hatóság nem fog kifogásolni, oly könyvelést vezessen, melybe a hatóság nem fog belekötni? Inkább el fogja fojtani

A „Pécsi Figyelő” tárcája

A búcsú napja.

— A „Pécsi Figyelő” eredeti tárcája, —

Ti boldogtalan városiak! bizony mondom, hogy távolról sem tudjátok fölfogni e két szó fontosságát: „búcsú napja.” Hogy tudnátok? hisz nálatok, ha az erszény nem szenved askórbán, minden nap ünnep és vigás napja. De ha utóleri e nagyon is járványos betegség, még a vasárnapot sem tölthetitek kellő kényelemben s nem vagytok kibékülve sorsotokkal, innét van aztán, hogy mindig vannak elégtelen emberek.

Oh nem tudjátok ti azt fölfogni, milyen derült verőfény lopózik e szók hallatára a szívekbe, nimbusztól látja körülveve képzeletben az egész világot a falusi ember.

Kérdeznéd csak a vasszlói embertől, hogy hol dolgozik Nagyasszony napján, azt hiszem, nem a legszivesebben nyitna ajtót előtted, sőt kétségbe vonná igaz keresztény voltodat is.

Nem dolgozik akkor sehol, ez az öröm és vigás napja.

Ott, hol nincsenek fényes katonai parádék, diszes processziók, fáklyás zenék, bicikliista versenyek — mondom, ott a búcsú

napja a legszebb és legörömtelibb nap az egész évben.

A búcsúra siet mindenki. A hidasi parasztleány már hetekkel előbb készül a nagy napra, remélvén, hogy ott majd találkozik szerény igényű imádottjával, ki csakugyan meg is jelen, fűrgén lépegetve apró mezitelen lábaival, a cipő ugyan vele van, de azt odáig kézben hozta, mert csak ott fejtí ki a parádét teljes mértékben, hol azt méltányolni tudják. — És azután mikor összetalálkozik az imádó és imádott, egymásra ismervén az összesereglett leány s legénytömeg közül, az utóbbi szörnyű pirulásokat tesz kérdést Kata nénje egészsége felől s a párbeszéd oda fejlődik, hogy a legény négy krajcár ára puszedli odaajándékozásával tesz bizonyosságot érzelmeiről.

A leánynézés napja ez, messze vidékről sereglenek ide s nem egyszer köttetett már meg oly ismeretség, melynek vége a házasság révpártjában végződött. Azt tartják, hogy meglátta, megszerette és boldogok lettek.

De ne gondoljuk ám, hogy tán csak a föld egyszerű, pallérozatlan népét hozza izgalmomba e nap közeledése, nem, nem, hisz érző szívvel áldattak meg a falusi notabilitások is.

A kálvinista papéknál pláne tavaly oly nagyszerű mulatság volt, hogy még most is arról beszélnek bizalmasabb körökben. Az idősebb papkisasszony pedig még most is

mély sóhajtással gondol arra a huncutszemű szuplikánsra, aki oly szépen tudta járni a magyarpolkát a vályogvetők ritmikus zenéje mellett s oly szép bókókat tudott mondani, hogy az ember csak alig, alig akart neki hitelt adni.

Meg is irigyelték aztán ezt a jegyző-kisasszonyok, hogyne, mikor eddig ők voltak elsők a faluban és most teljesen leverettek a papék által. Föl is fogadták, hogy ha Isten élteti őket, jövőre olyan búcsui mulatságot rendeznek, hogy mindenki nekik fogja nyujtani a győzelem pálmáját.

Már hónapokkal előbb törték a fejüket, hogy hogyan és kiket hívjanak meg.

A két legnagyobb leány s a mama voltak a tervekészítők s így aztán mikor a harmadik is talált valami ajánlatot tenni — pl., hogy a pék képezdész fiát is meg kell hívni, ki a nagyvakációban hűséges udvarlója volt a bakfiskorbán lévő leánynak — a mama önértetes haraggal jelenté ki, hogy csak nem hívhatnak meg olyant, ki tavaly a postamesterék báljának diszt emelte, anélkül, hogy a kisasszonyokra nagyobb figyelmet fordított volna.

Ilyen alapos rendreutasítás után aztán a két legkisebb lány moccanni sem mert. De az egyetlen fiúnak mégis volt beleszólása, s meg azzal állt elő, hogy jó volna meghívni a káplán ur mamáját a városból, így mind-

lelkének, jótékony érzelmű keblének fölbuzdulását és becsukja erszényét.

Nálunk, hol a mindenható államnak annyi munkáját a társadalom végzi el közadakozással, óriási csapás lesz ez a rendelet, ha nem szívják hamarosan vissza, a közérdekű adakozásokra nézve. De még nagyobbá teszi ezt a csapást az a körülmény, hogy nálunk a nemzet és a hivatalos állam közt oly gyakori az ellentét. A leghazafiasabb célokra nálunk mindenkor nem a hivatalos állam, hanem a magyar társadalom áldozott közadakozásokkal.

Most ennek vége szakad, vége lesz a hazafias célu gyűjtéseknek; s ime kibujt a szeg a zsákból, mire való volt Percel miniszternek ez a legujabbi rendelete, melyet javaslat alakjában nem volt bátorsága, még nagy mameluk-többsége dacára sem, a képviselőház elé vinni.

Mert van-e olyan botor ember, aki el tudná képzelni, hogy a belügyminiszter például engedélyt adott volna a zágrábi magyar zászlót védő munkások javára való gyűjtésre? Vagy például a Hentzi-szobrot felrobbantani akaró Szeless Adorján nyomorgó gyermekei javára? Lehetett-e volna gyűjteni a szabadságharc szobor javára? Vagy képzelhető-e olyan Percel nevet viselő egyén, aki megadja az engedélyt a Kossuth Lajos-szoborra, vagy Rákócy hainak hazaszállítására való gyűjtésre?

Tudvalevőleg akinek joga van engedélyt adni, annak joga van azt meg is tagadni. Már pedig miniszterei — hisz annyiszor hangoztatták — hogy ők nemcsak az országnak, hanem a „császári“ és és királyi felségnek is miniszterei. Ugy mondták, ezért nem mehettek el a Kossuth Lajos temetésére és ez fog ürügyül szolgálni a császári belügyminiszternek mindennemű hazafias célzatu gyűjtések betiltására.

Ime, ez a háttere Percel miniszter legujabb rendeletének, ami egyikét képezi azoknak a merényleteknek, amiket kormányférfiaink mostanában oly sokat elkövettek

sűrű egymásutánban. Magyarfaló, hazafiatlan, a magyar szabadságra éhes reakció műve ez is, mint a többi, miért is fölhívjuk reá pártunk képviselőinek figyelmét, hogy vonják szigorú felelősségre a belügyminisztert, hogy honnét vette a bátorságot ilyen hazafiatlan rendelet kibocsátására?

Különbben is Percel Dezső annyi bakot lött már hivataloskodása óta, amennyit az egész ezeresztendő alatt az összes kormányon ülő férfiak együttvéve sem. Más időkben vád alá helyeznék az ilyen hűtlen sáfárját a nemzeti ügyeknek, akinek mi most kényre-kegyre ki vagyunk szolgáltatva, és a sajtót is csak azért szeretnék megrendszabályozni ezek a fekete lelkű urak, hogy ne írjon meg ilyen dolgokat, ami nekik nem lehet valami kellemes.

Itt van nyakunkon az egyre fenyegetőbbé váló szocializmus réme. Most már sem anketkezéssel, sem bankettezéssel nem lehet a dolgot elütni, tehát alakul egy osztály a belügyminiszteriumban, ott, ahol még jó dolog nem született meg husz esztendő óta s kisütik gyorsan az orvosszert: Kropacsek és Manlicher pilulák.

Olyan belügyi lény, mint Percel Dezső, még nem volt a földtekén. Az egész magyar alföldön szuronyokon és katonasípkák gombjain csillan meg a fölkelő nap s talpig fegyverben aratják a földről az Isten áldását. Ha ez nem provokációja a mi türelmes magyar népünknek, úgy nem tudjuk micsoda. Ugy látszik azonban, hogy nemzeti történelmünk egyik kiváló alakja, Pató Pál ur, aki már egyizben a Dózsa György-féle félezeréves diszmenetet is megcsinálta, tiz esztendő óta állandóan a belügyminiszteri palotában lakik.

Ezek az urak azt hiszik, hogy ők a magyar szabadság halálmadarai; hanem éppen azért vagyunk mi még élők, a sajtó éber őrei, hogy elhessegezzük őket, mikor már az eleven testet ki akarják kezdeni, nem győzvéen bevárni az időt, míg a hullán lakmározhatnak. Hanem mi azt hisszük, hogy csupán a saját vesztüket érzik, azért

A vas- és rézedények fényesre suroltattak Zsuszka szolgáló által, ki nem győzte magában ssidni valamennyi uri vendég van a világon, mert nem elég a sok dolog, de még a bucsuról is el kell maradnia, csak legalább a Palkó baktort se ereszténék ki, így a nagy teher mindjárt könnyebben viselhető lenne.

És valószínűleg jól imádkozott Zsuszka, mert Palkóra is fényes hivatal várt, mint hási szolgának kellett szerepelnie, hogy a vendégek ruháit elszedje, bort hordjon, kiszolgálni segítsen s a kocsikat elrendezze.

De hogy a fény és pompa teljes legyen, egy zsinorjától megfosztott bakaruhába kellett bujnia, mely még a jegyző uré volt katonászkodása idején, ki legalább kétszer oly terjedelmű volt mint ő.

Poharakat, tányérokat, sőt még székeket is Percéktől kértek kölcsön, nem akartak a papékra szorulni semmiképp. Meg is jegyezte a mama, hogy most mindent saját erejükből állítanak ki.

A szobák dekorációjáról a lányok gondoskodtak s e célból aztán nem resteltek átfáradni a szomszédos özvegy rektoré leányához, ki városban lévén, a művirágkészítésben is jártas volt, még pedig oly nagy mértékben, hogy anyag híján sáfránba megfestett vászonból s egy öreg kabát barna béléséből a legnagyobb szobák napraforgókat csinálta la-

kuvikolnak oly lélekrepesztően; ne féljenek, senki sem fogja önöket megszánni, sőt még a tisztességes eltakaritást is megtagadja önöktől az a nemzet, amelynek önök a vesztére törtek. Tudatlanságból-e, vagy rosszakaratból? Azt döntse majd el a történelem.

Szerb kongresszusi képviselők választása Mohácson.

— Saját tudósítónktól. —

Mohács, 1897. június hó 24.

A Mohácson tegnap lefolyt szerb kongresszusi képviselőválasztásról rövid táviratban már értesítettük lapunk olvasóit, most ottani levelezőnk a választásról bővebben a következőkben számol be.

Kezdi pedig úgy, hogy nem lepott meg senkit a választás eredménye még azok közül sem, akik csak futólagosan szoktak a közdolgozokról értesülve lenni, annál inkább el voltak erre az eredményre készülve az irányadó körök.

Nemcsak Mohácsot értjük ide, hanem az összes szerb egyházi választó kerületeket. Nagy idők jelének szeretnék most már sokan betudni azt, hogy a horvát bán helyettese három helyen is megbukott és egyáltalán nem is jutott be a kongresszusba. És így tovább és tovább csaknem valamennyien kimaradtak a Bánffy, illetve a kormány hivei.

Nem mondják a győztesek magukat magyarellenéseknek, de magyarpártiaknak meg mi nem mondhatjuk őket, mert mindig csak a szerb nemzetet emlegetik, soha a magyart; még csak mellettük sem, nem hogy ők magukat mellettünk. Hogy mi a programjuk, azt a „Zasztava“ tudja legjobban, talán ők maguk is kevésbé. Annyit azonban a mohácsi választás alatt tapasztaltunk, hogy a nép nincs a papjával (a legtöbb helyen) egy nézetben, inkább papellenesnek mondható.

Bizony nehéz is Magyarországon szerb papnak lenni. Ha nyiltan a néppel, mint a lelkileg reá bizott nyájjal tart, menten mi fogjuk rá, hogy magyarellenés, sőt a hazáárulói címmel sem spórolunk; ha pedig nem uszik a szerb lapok legtöbbjével, akkor azok vádolják nemzeti árulással. Akár merre fordul, mindig a hátát ütődök, ha nem volna ta-

kásuk diszertül, azt a természetes hamvasságot pedig kukoricaliszttal pótolta. — Ezt óhajtották minden áron elkérni a jegyzőkisasszonyok, ha másként nem, kölcsön, nehezen ment kissé, de végre is meggyőzték a tulajdonost, hogy ő náluk úgy sem lesznek olyan uri vendégek, tehát elnékülözhetik.

De a napraforgókhöz valami makartcsokor-féle is kellett volna, mert a főbiróknál is úgy látták, hogy szárított füvek közé voltak tűzdelve a virágok.

Menten levelet irt a második leány a zajzoni keresztmamának, hogyha egyebet nem, legalább kaszáltasson egy kéve nádat és küldje be, mert az nélkülözhetetlen.

Gyártattak továbbá különféle ballerínák és lepkék, melyek a szobának egész tündérszint fognak kölcsönözni, különösen este.

Nem hiányzott már semmi ahhoz, hogy a parádé teljes legyen, sőt még Krémer urat, az öreg segédet is felkérték, hogy a házikisasszonyok iránt lehetőleg előzékeny és kiméletes legyen és ha társasjáték fordul elő, mindig azok közül válaszszon párt s ha úgy kívántatnék, ne mulassza el Netti kisasszonyt megtáncoltatni, ki már napok óta mindig táncolni tanul, hogy majd ne huzza le teljességgel a földre táncosát.

Megérkezett aztán a várva-várt nap, izgalomban volt az egész környék. A jegyzői háznál ünnepies csend uralkodott, a kutyákat

járt egy kis protekciójuk lenne a plébános ur előtt.

— Aranyeszü gyerek — szolt a mama — az ötlet nagyszerű, őt okvetlen meg kell hívni, még úgy lehet, hogy Artur ismét megszökik az apai szigor elől, legalább lesz egy kis ismeretsége.

A leányok igen óhajtották, hogy az előkelőség kedvéért néhány jogászt hívtak volna meg, hogy így aztán teljesen tönkre tegyék a papkisasszonyokat, de a papa inkább ajánlotta Redősy rendszeresített irnok meghívását, mert ő házasulandó ember.

A kasznár urékat is meg kellett hívni, pedig sajnos, innen is három leány érkezésére volt kilátás, no de nem baj, Bácskay néninek meg két fia van s a nagyobbik immár 7-ik gimnázista, Percék meg úgy is csak ketten jönnek.

Lassan, lassan aztán összeállították a diszes névsort s előre örültek a fényes diadalnak, mely mulatságukat fogja koronázni.

A búcsú előtti héten már megkezdődött a nagytakarítás, a szobák újra meszeltettek, a padlózat fölmosatott, hogy ne lehessenek észrevehetők a tavalyi disznóölés és káposztasavanyítás méltó nyomdokai. A butorokat bepetroleumozták, mivel az igen jó szer az esetleg bennök tartózkodó bogárkák megfélemlítésére, legalább az ünnepély napján nem fognak előszemtelenkedni.

pintatos és hallgató, mint csütörtökön a mohácsi választásnál is volt.

Összejöttek mintegy 75-en, Tolnából, Somogyból, de leginkább Baranyából, egy házi és világi választók. Bolyárits Gábor rövid szavakban felhívta a választókat korelnök és jegyzőválasztásra a g. kel. szerb iskola tantermében. Miután közfelkiáltással Gójkovits Konstantin monostori lelkész és Plávits Lázár kácsfalusi tanító megválasztottak, megeredt a vita a fölött, mit tegyenek most?! A megbízó leveleket bírálják-e el vagy választási elnököt válasszanak előbb. Utóbbi nézet győzött és megkezdődött a névszerinti szavazás Kószits Gyóko kisludai földműves és Bolyárits Szvetozár lelkész elnökjelöltek között. Utóbbi nem vitte többre 7 szavazatnál, a másokra egy másután szavaztak. Végre a kisebbség viszálypott és kérte a szavazás beszüntetését s így egyhangulag Kószits Gyóko lett a választási elnök. Választottak még két jegyzőt és bizalmi férfiakat az egyesült ellenzék részéről. Az autonom párt ezalatt a lelkészekkel együtt, feltűnés nélkül kipárolgott a teremből.

Miután a kerületi esperes átadta a választási elnöknek a püspökhelyettes leiratát, melyben tudatja a választókkal a felségnek a kongresszust egybehívó parancsát, az esperes is eltávozott, csupán Miháldzsits István lelkész (a jelölt), Andrits Dusan maissi lelkész és a dunaszekcsői adminisztrátor lelkészek maradtak vissza. A megbízó levelek fölülvizsgálásával fél egy órára lettek készen. Igazoltak 57 közül 56-ot mint ellenzék. Választási elnöknek azon indítványát Tyószits Pál hercegszöllői tanító hevesen ellenezte ugyan, hogy küldöttségileg hivassanak a választáshoz vissza a lelkészek, azért az indítványt mégis elfogadták és mintegy fél óra múlva a küldöttség visszajött azzal az eredménnyel, hogy nem jönnek, (mivel a szerb lapok is hozni fogják az izenetet, adjuk mi is); „nekünk nem kell a saláta, hanem a hus”; másik mondta volna: „ti terveztétek, ti főztétek, ti egyétek is meg”; harmadik mondta állítólag: „majd látjátok ti a következményeit” stb. És ezt mind nyilvánosan jelentették. A választók mindezeket csendben hallgatták meg, semmi megjegyzésük nem volt rá, mint a csendesség. Ekkor már Miháldzsits és Andrits lelkészek is elűntek. Mire a vál. elnök megkezdte a vá-

szájkosarakkal látták el, hogy meg ne haraphassák az érkezőket. Kihuzott az egész család, még a papa is divatos bönadrágba öltözött, a mama is rendkívül kicsinosítá magát s nem győzte az utasításokat adni a cselédeknek s figyelmeztetni a leányokat, hogy nézzenek szét még egyszer a lakásban, rendben van-e minden. De a lányok, hogy szemléjüket végezték, szörnyű jajveszékéssel rohantak a konyhába, mert a drága makartcsokornak hűlt helyét találták, szüksége lévén arra az irodát reparáló kőművesnek a stukatorozáshoz.

Mintha a hetedik égből estek volna le, de a mama mégis fölaltalta magát s azzal vigasztalta őket, hogy ugy sem tudják ezek a falusi pugrisok, hogy mire való, hanem a napraforgókat, melyeket a kőműves nagylelkűen kihányt a csokorból, egyenként a falra kell szögezni, hogy amolyan elszórt szinezete legyen, még nem késő semmi!

Elsőnek érkeztek a kasznárak s a leányok elégtelen fogadták, látva, hogy még mindig a tavalyi kalapjukat viselik. Együtt jöttek aztán a Perc és Bocskay családok, de nagy boszuságukra, az utóbbiakkal csak a kisebb fiú jött el.

Redósy ur sem maradhatott legutolsó-nak, nem akarván oly igen előkelőnek tűnni föl. A káplán ur mamáját két jogász kísérte — az egyik ugyan piktor, a másik meg ke-

lasztást és felhívta a választókat jelöltek ajánlani.

Ráckovits Uros, dárdai kereskedő, Lyubovits Mladen maissi földművest ajánlotta a világiak részéről. Öt pernyi szünetet adott az elnök más jelölt ajánlására, de mivel ilyen nem volt, Lyubovitsot egyhangulag megválasztottak jelentette ki, de előbb még megkérdezte a választókat, akarnak-e szavazással élni.

Azután Tyószits Pál hercegszöllői tanító, az ellenzéknek (legalább a választáskor) fővezére öt társával ajánlotta Miháldzsits István kisludai g.-kel. lelkészt, mint egyházi jelöltet. Ismét 5 perc és a jelölt ugyanazon módon egyhangulag megválasztottak lett kijelentve.

Mind a kétszer volt egy kis „zsvió” is, hanem hogy valami lelkesedés lett volna, alig mondható. Ment minden, mint a karikacsapás, ugyszólván gépiesen. Esután Tyószits vezetése alatt a szokásos küldöttség ment a választottakért. Jó idő telt bele míg megérkeztek és csodálatos hidegséggel fogadták őket. A jegyzőkönyvek — melyeket a dunaszekcsői adminisztrátor diktált — elkészülvén, ismét a szokásos ceremóniával, átadattak az illető képviselőknek.

A választás délelőtt 10 órakor kezdődött és csak délután 3 órakor ért véget. A választást — melyet még megemlítünk — istentisztelet előzte meg.

Hirek.

Pécs, 1897. június hó 25.

Mi a csók?

Hogy mi a csók?! Ezt faggatja Ádám óta a tudás.
Hogy mi a csók? Nevetséges!
Egy csattanó cuppanás.

„A kérdés vagy általános”
— Szól a bölcs — „vagy speciál;
Az a kérdés, ki ad csókot?
Csókos száj elé ki áll?”

„Más az ifju ajak csókja;
Ha szerelmi kincset ér
Az ilyen ajk soh' sem fáradt,
Meg nem unja, többet kér.”

reskedőségét volt, — de ily alkalmakkor különösen jurátusokká léptették elő.

A vendégsereg már jól együtt volt, a háziak keblei az elégteltségtől dagadoztak, óh! csak most tudnának erre vetődni azok a papék . . .

Igen jó hangulat uralkodott, az irnok a piktorral vitakozott a doktorátus tantárgyai fölül, míg a kereskedőség a kasznárkisaszonyoknak csapta a szelet. Óh de vakok is néha azok a fiatal emberek! hogy észre nem vették Ella bájjait, különösen most, mikor oly rendkívül szépen van frizérozva, hogy az ember alig hiszi, hogy mostanában fésülködött.

Dél felé az egész fiatalság kiment a bucsut megtekinteni s a kereskedőségét nagy-szerűen mutatta, hogy mennyire nem ért a portékához, az irnok ellenben tulságosan értett s hosszas alkudozás után egy nagy mézesbábszívet vett a következő felirattal: „Ha te enkem zifedből gizársz, enkem töppé föl nem találsz” s Tinkának, a legidősebb házikisasszonynak ajándékozta.

Netti pedig összetalálkozott a pék képezdész fiával s úgy eltűnt, hogy alig lehetett ráakadni a cukrász sátor előtt.

A többiek is kedves emlékekkel tértek vissza, sőt Artur még viccből el is esent egy sárgadinnyét s ezen rendkívül életrevalósá-

„Más az anya s gyermek csókja,
Másként csókol az öreg.
Ki egy cuppanással
A mult időn kesereg.”

„Ha a kérdés általános
Csupán ez a felelet:
Csók az: midőn érintkezik
Két finom bőrfelület.”

Másként szól a matheziának
Tudósa, hogy: „Annyi szent
Keressük az egyenletben
Az édes ismeretlent.”

„Nem így van!” szól a fizikus
„Ez a definíció:
Néhány erő összetétel
S az eredmény nagyon jó!”

„Vagy tán delej — villamosság,
Egyik minusz, másik plusz..
Különnemű ösidőktől
Egymásfelé összehuz!”

„Csók!? Pazarlás, időtöltés,
Melylyel kopik az ajak.
— Szól a materialista —
Én dolgozom ez alatt.”

Mit mond ehhez a vén aggszüz
„Mást mondanom nem lehet:
Hogy a csók egy elégia
A szép közel mult felett!”

„A csókban van a költészet,
Érzés, láng és tele tűz,
Egy csókhoz, ha ifju a lány,
Oly szép reményeket fűz.”

Én is kaptam egykor csókot,
Első volt s utolsó tán . . .
Elhalt a csók, fogyott a tűz,
A szegény szüz ajakán.

Kérdd a bakfist, mit szól hozzá?
„Válaszolni nem merek!
Nem kaptam még eddig csókot!
Nem tudom: milyen lehet?”

Kérdd a paptól, mit felel rá?
„Oh! Apage satanas!
Egy csók van: a bünöltő csók.
Nem létezik nálam más!”

gáért leginkább megdicsérték, de leginkább a papa.

Mire hazaértek, az asztal már terítve volt s miután az első és utolsó hely fölött egy kis vita támadt, szépen letelepültek. — Palkó volt a főlzolgaló s igen jól megfelelt tisztének, kivéven ha valakit oldalba lökött vagy a lábára lépett, -- de mi ez? a konyhából hatalmas hangok törnek elő, ugy lát-szik, az illető nagyon vigyáz, hogy odabenn minden szót tisztán meghalljanak és kegyetlenül szidja a sok éhes vendéget, meg a szájkosaras kuttyákat, melyek megkárosították a finom malacpecsenyét, tehát ehhez tartás magukat a vendégek, ha már egyszer ide-jöttek.

A háziasszony igyekszik jóra magyarázni a dolgot, de jaj mit csináljon?! a kutyaharc alatt a tortáta összeégett. De nem baj az, azért az asztal mellett mindent megdicsérték, bár a valódi eszmezsere csak azután kezdődött.

Csak egy dolog volt megfoghatatlan, a segéd ur elmaradt az ebédről, ugyan hol lehet?

A kis Cina azt mondja, hogy ő beszélt vele a bucsuban s azt állítá, hogy a kis Zenáliának akar egy kis ajándékot venni, mert a legkisebb csemete olyannyira ragaszkodik hozzá, hogy távozása után menten

Ne higgy neki! Egyiknek sem!
A hány ember, ugy felel.
Annyi féle, oly sok a csók,
A hány ajk csókot lehel.

De ha önök tőlem kérdik:
„Mi a csók?” Azt felelem:
Egy szép leány megtanított,
Hogy a csók: a szerelem.

F. M. R.

Napirend 1897. június 26-án.

Naptár: szombat, jun. 26. — Róm. kath.: János és Pál. — Prot.: János és Pál. — Görög-kel.: (Jun. 14.) Elizeus. — Zsidó: Sch. Lecha — Nap kél 3 óra 49 perckor; nyugszik 7 óra 44 perckor. — Hold kél éjjél után 41 perckor; nyugszik délután 4 óra 53 perckor.

Időjárás: hőmérséklet 23 Celsius fok meleg; légnymás 753. — Kilátás: a központi meteorológiai intézet jelzése szerint száraz, meleg idő és zivatar várható.

Közigazgatási bizottság ülése a vármegyeházán d. e. 10 órakor.

Nyári táncestélyek: a Katkoiikus Körben és a pécsi Nemzeti Kaszinóban.

— (Dulánszky Nándor mellszobra.) Kis György szobrász, a Szepes szobor és több más jeles alkotások zseniális tervezője, a pécsi székeskáptalan rendeletére elkészítette néhai Dulánszky Nándor pécsi püspök mellszobrát karrarai márványból. A szobor Dulánszkyt megszólalásig hűen ábrázolja teljes egyházi ornátusban, infulával s ezt a sikerült életnagyságu mellszobrot ma délelőtt helyezték el a székesegyház főoltára alatt levő kriptában arra a síremlékre, melyet Dulánszky püspök földi maradványai fölé emeltetett a székeskáptalan a székesegyházi alap terhére. A művész ezer forint díjazást kapott a sikerült mellszoborért.

— (Záróvizsgálat Pécs-Bányatelepen.) E kiterjedt telepen 2 iskolaépület van, melyekben az iskolai vizsgálatok kedden és folytatólag tegnap tartattak meg. A vizsgálat vezetésére L a u b h e i m e r Róbert kir. tanfelügyelő ment ki. Wiesner Rajmár bányagazgató és a pécsi iskolaszék képviselőjében mint kiküldöttek Perls Ármindr, Schneider István felügy. ig., Tiefenbacher Nándor, Borsy Gy.

beült a kályhafűtő kaminba és sem kérésre, sem könyörgésre nem bujt onnan elő.

Nem akarom azzal fárasztani az olvasót, hogy apróra leírjam a délutáni mulatság részleteit, elég az hozzá, hogy nagyszerűen ment, volt ott társasjáték, meg minden s valahányszor az irnok ur a házikisasszonyt választotta, a papa mindig élénk megjegyzést tett arra nézve, hogy milyen szép pár lenne belőlük, mire aztán az irnok ur végtelen melegséggel szoritotta meg a kisasszony kezét, lehet, hogy a bor hatásától, de igen gyakran mélyen elpirult az arca.

Csak Nettikét nem választotta senki, mert az a bolond piktor, vagy akarom mondani jogász, az ő kiállhatatlan városi izlésével mindig Bocskaynének udvarolt.

De uristen, vajjon hol lehet az az oktondi segéd?!

Palkó pedig mint hűséges felelőszolgálo folyton ott settenkedett s a borfökhordás miatt annyira keresztbe jártak a szemei, hogy ő is párt akart választani minden áron, azt hívén, hogy az ő szeretett Zsuskája is ott ül az elegáns publikum közt. Utóbb annyira elérte a virtuos jó kedv, hogy a jegyzómama tanácsosnak látta levettetni róla a díszes uniformiat, mert arra még jövőben is szükség lesz, ha ilyen fényes vendégeket akarnak fogadni és ez nem humling, mert csakugyan ismét egygyel szaporodtak — a káplán ur

iskolaszéki tagok, L u c kapitány és G i a n o n e bányagondnok voltak jelen. Hogy mily nagyot haladt öt év óta a pécsbányatelepi magyarosodás ügye, azt az első osztályoktól kezdve a hatodikig a növendékek fényesen beigazolták. Wiesner Rajmár bányagazgató hazafias érzéséből folyó támogatása, S c h m i d t Boldizsár igazgatónak lelkesítő ügybuzgaima, K r i s t ó f József plébános odaadó törekvése és a tantestületnek a magyarosítás magasabb eszméjének megvalósítása körül kifejtett fáradságot nem ismerő összhangzatos tevékenysége teljes daldalra juttatják a magyarosodás ügyét Kolóniában. Abban a Kolóniában, melyről még rövid 5—6 év előtt csökönyösen azt hirdették országnak-világnak, hogy ott magyarosítani képtelenség. Ma már a pécsbányatelepi százféle nemzetiségű növendékeket magába foglaló iskolával annyira vagyunk, hogy német és rác községekből ide küldenek gyermekeket a magyar beszéd elsajátítása végett. Az iskolai vizsgálaton felmutatott eredmény bámulatos tökéletességről győzte meg a hallgatóságot, hol egyetienegy idegen szó nem volt hallható. Minden tantárgy magyarul kezelve kiváló sikert tüntetett fel. Mindennek hamisítatlan fölismérésére vezetett L a u b h e i m e r tanfelügyelő magas színvonalon álló és szakképzettséggel kapcsolatos, kiváló tapintattal eszközölt vezetése, miáltal a tantestületnek hivatásos érzellemmel párosult munkásságának magyar nemzetiségi szempontból megbecsülhetlen szép vívmányai, a hallgatóság előtt nyilvánvalókká tettek. Minden osztályban elismeréssel adózott a tanfelügyelő úgy a tanítók, mint a növendékek iránt, nem mulasztván el egy alkalmat sem, hogy a magyar hazafias érzés továbbápolását különösen szívükre ne kötötte volna. A kézimunka is dicséretes kivitelben lett bemutatva, valamint a műének és tornászati, melyet V i e z e r Endre kiváló buzgalommal szép sikerrel mutatott be. Pécsbányatelepen kétségbevonhatlanul be van igazolva, hogy ügybuzgóság, hazafias érzés és jóakarát képselt akadályon kívül még a legnagyobb nehézség legyőzése is lehetséges.

— (Ötvenéves találkozó.) Folyó hó 29-én jönnek össze Kolozsvárott azok a férfiak, kik ezelőtt ötven évvel végezték az ottani akadémián jogi tanulmányaikat. Azok közül, akik 1847-ben mint végzett juristák

érkezett meg, de jaj! az egyik jogászsal mily impertinensül bánik, még azt kérde tőle, hogy tán a falubeli korcsmárosnál pingál?! Hijába huzza, vonja a mama az arcát, ő nem akarja magát észrevenni s a piktor párbajsegédeket s halált emlegetve rohan el.

A vendégsereg pedig kinos szorongások közt ül, a gyertyák e közben kigyulnak, a napraforgók, ballerínák, meg a mesterné gyertyatartója a szobának tündéres fényt kölcsönöznek. A mikor már mindenki félig kábult állapotban volt a nagy káprázattól, az udvarról megkapó szépséggel hangzik be a segéd borizú hangja: „Nem vagyok én uri családból való...”

A díszes vendégsereg körülbelül éjjél tájban oszlott szét, ki haza, ki meg a friss kaszálású szénára hajta fejét, melyet igen nehéznek érzett a sok új benyomásra visszagondolva.

És mig tavaly a papkisasszony sóhajtozott, most a jegyzőkisasszonynak állt jogában szivre tett kezekkel sóhajtozni s minden nap boldogan gondolt arra, hogy hátha egyszer csak Redősy ur mint kérő fog megjelenni, ki ugyan ijedtében a hetedik vármegyébe pályázott el a rózsaláncok elöl.

Bizony mondom, hogy nem tudjátok fölfogni ti városiak, hogy mily sok mocskotalan örömet nyújt a falusi élet, de különösen a „bucsu” napja.

Bartha Mariska.

váltak el egymástól, még csak öten vannak életben, köztük a városunkban élő s közkedveltségnek örvendő Kis József ügyvéd, ki vasárnap indul utnak a találkozóra.

— (Eljegyzés.) Wertzelberg Ignác, Nemciróleljegyezte F u c h s Rózsikát Herceg-Szóllósn.

— (Az adománygyűjtések.) A hivatalos lap tegnapi száma a belügyminiszternek az ország valamennyi törvényhatóságához intézett körrendeletét közli, mely a nyilvános adománygyűjtések ellenőrzését szabályozza. A rendelet kimondja, hogy minden nyilvános adománygyűjtés, történjék az akár hírlapokban közzétett, akár postán szétküldött, akár egyéb uton terjesztett általános felhívások útján, csak hatósági engedéllyel szabad. Az engedélyt, ha csak egyes törvényhatóságok területén van tervezve a gyűjtés, az illető törvényhatóságok első tisztviselői adják meg, ha pedig az egész országra szól a gyűjtés, akkor a belügyminiszter adja hozzá beleegyezését. Hatósági engedély nélkül csak nagyobb elemi csapások vagy éhínség esetén lehet gyűjteni; a gyűjtést azonban tizenöt napon belül be kell jelenteni a törvényhatóság fejezől. Az engedélyt kérő levélben, valamint a felhívásban két erkölcsileg és vagyoniilag megbízható személyt kell megnevezni, akiknek aztán joguk van átvenni az adományokat s felelősek érte. Kötelesek a befolyt adományokról s hovaforításukról jegyzőkönyvet vezetni s azt a gyűjtés után még eszten-deig megőrizni. Az illetékes közigazgatási hatóságoknak joguk van a gyűjtésre vonatkozó okmányokat megtekinteni, az elszámolást felülvizsgálni, ha rendtelenségek mutatkoznak, felelősségre vonhatják a számadókat, az adományokat zár alá vehetik s a gyűjtést betilthatják. Valamely hazai célra a külföldön gyűjtött adományokat csak a belügyminiszter engedelmével lehet elfogadni a belföldön. Azok, akik a rendelet ellen vétének, amennyiben súlyosabb beszámítás alá eső cselekmény nem forog fönn, kihágást követnek el s száz forintig terjedhető pénzbüntetéssel büntetik.

— (Anyakönyvi kinevezések.) Somogy vármegye balatonkeresztúri anyakönyvi kerületébe K u t a s Sándor segédjegyzőt anyakönyvvezetővé, a szuloki kerületbe pedig S z e g h y István gyógyszerészt anyakönyvvezető helyettesé nevezte ki a belügyminiszter s őket a házassági anyakönyvvezetésével és a házasságkötésnél való közreműködéssel is megbizta.

— (Pályázat.) A gyönki állami adóhivatalnál egy adóügyi állás van üresedésben. Pályázatok 2 hét alatt nyújtandók be a szegvárdi pénzügyigazgatóságokhoz.

— (A lipiki katona-otthon felavatása.) Esztendővel ezelőtt néhai Albrecht főherceg a tavaszi hadgyakorlatok idején meglátogatta Lipik fürdőt és a jódforrás üdvös hatású vizét megizlelvén, elhatározta, hogy a katonatiszteknek Lipiken üdülő otthon teremt, a hol ingyenes ellátásban élvezhetik majd a fürdő és forrása gyógyító hatását. A főherceg meghalt és végső akaratával százezer forintot hagyott a lipiki katonai otthon megalapítására. Lipik polgármestere, Albini Jekoszláv állott a kiküldött építő bizott-

ság élére és munkásságának eredményeként, mint levelezőnk írja, e hó 15-én átadták a katonai otthont első lakóinak. A katonai gyógyház, a község új díszje, pavillon formájú, csinos egy emeletes épület, melyet pompás park vesz körül. Kényelmes belső berendezésében husz tisztnek van helye. A felavatás estéjén az igazgatóság és a fürdő előkelő közönsége sikerült ünnepet rendezett.

— **(Egyházmegyei hír.)** Gyimóthy Jenő segédlelkész Ozoráról Szászvárra és Offenmüller Zsigmond Szászvárról Ozorára kölcsönösen áthelyeztettek.

— **(Dráma a bányatelepi-uton.)** A pécs-bányatelepi-uton 23. szám alatti hában egymás mellett laknak Kolip József és Krejzl Mayer Alberték. Teljes békeségben megfértek egymás mellett s tegnap este mégis véres dráma színhelye volt a lakásuk, melynek hogy a tulajdonképeni oka mi volt, azt majd csak a vizsgálat fogja megállapítani. Az este 9—10 óra között ugyanis haza tért Krejzl Mayer Albert s mikor meglátta Kolip Józsefet, rákiáltott:

— Meghalsz még ma a kezem alatt!
És ekkor egy kést kapott elő s azzal neki ment Kolip Józsefnek, ki nem tudott tőle menekülni s pusztá kézzel nem is védhette magát. A megbérszült ember pedig vadul forgatta a kést a kezében és szúrás szúrásra intézett a megtámadott ellen. Megvágta az arcát, lehasította a késsel a jobb fülét, megszurta a vállán és jobb kezén még az eret is elvágta, mire el tudott az előle rejtőzködni.

Az összefutott lakók ekkor rendőrről szaladtak, mások meg a szobájába ment emberre rázárták az ajtót s nevével együtt kint szörnyűködtek az ember véres tétlén, a ki még csak részegnek sem látszott s így éppen nem tudták, mi volt oka felháborodásának. A rendőrség részéről Tolnai Vilmos dr. kerületi orvos ment ki Trixler Aladár, ügyeletes rendőrbiztossal a véres tett színhelyére, de mire kiértek, a tettes az ablakon kiugrott szobájából és megszökött s nem is tudják, hová. Az orvos a megkéselt ember sebeit bekötözte s aztán beszállították szegény Kolip Józsefet a városi közkórházba, a ki maga sem tudja, mi lehetett oka annak, hogy Krejzl Mayer Albert az élete ellen tört.

— **(Főpróba.)** A „Pécsi Polgári Daloskör“ folyó hó 27-én (vasárnap) este 8 órakor a „Vigadó“ nagytermében soproni versenyére főpróbáját fogja megtartani, melyre az egyesület t. pártolói és városunk zene kedvelő t. polgárait tisztelettel meghívja a választmány. Szabad bemenet,

— **(Óriási kaktusz.)** Naponkint igen sok nézője akad azon óriási kaktusz virágcsoporthoz, amit Jakab Imre vendéglős vett Funt Pál szigeti kül. lakóstól. A virág súlya több mint egy métermázsza, átmérője közel két méter. Szállító kocsin vitték el az új tulajdonosához, aki azt a régi Scholz-féle sörcsarnok csinos kertje elé állíttatta s ott díszleg az óriási virág a nézők nem kis gyönyörködésére. Valóban szép virág, érdemes a megtekintésre.

— **(Petroleum a difteritisz ellen.)** Secundani bergamoi orvos különös gyógyszert alkalmaz a difteritisz ellen. Ez a gyógyszer nem má, mint a petroleum. — Hosszas kísérletek után Secundani most beszámol az új gyógymód eredményéről egy olasz orvosi lapban. Az állítja, hogy a hat éven felüli betegeknek föltétlenül kezeskedik a gyógyulásról a petroleum használatával. A kezelés igen egyszerű, úgy történik, hogy egy ecset segítségével petroleummal bekeni a beteg torkát, ezután inhalációkat alkalmaz.

— **(Holttest a dülönton.)** Somogy-Szent-Miklós határában, a szentgyörgyvári dülönton egy 35-40 éves nő holttestére akadtak a napokban. A hullán külérőszak nyomai nem voltak konstatalhatók s az orvosi boncolás meg is állapította, hogy az ismeretlen nő halálát szívszélhűdés okozta. Semmit sem találtak nála, a miből kilétét megállapíthatták volna s eltemetése előtt lefényképezték, hogy esetleg ha hozzátartozói jelentkeznek, a képről személyazonosságát meg lehessen állapítani.

— **(Egy találmány jótéteménye),** mint például a Kathreiner-féle malátakávé előállítás módja a babkávé ízével és zamatával a közönség részére gyakran illuzoriusa tétetik a piacon megjelenő értéktelen utánzatok által. Ezek vagy egyszerűen piritott árpa, vagy közönséges maláta, mely vagy hasonló csomagolásban, vagy pedig szabadon árulatik. Természetes, hogy ezen utánzatok által, melynek ízét hamar megünk, nem teljesül a valódi, mindenütt legjobban bevált maláta kávéhoz kötött vára-

— Hé, te kis lényecske, hol van a szolgáló vagy kocsis? — kérde az udvarba érve, a sötétbe kiáltva.

— Azok szabadságon vannak! — magyarázgatá Jancsika, miközben hiába iparkodott makrancos lovát a sötét istállóba bevonszolni.

— Na, ez igen kellemes helyzet! — válaszolá Vigó, mialatt a fáradt lovakat igyekezett szánjából kifogni. — Nem gyujthatsz lámpát kis apródcskám?

Jancsika otthagya lovát, ide s tova tapogatván az istállóban, végre megjelent göndör fejcskője a lámpás fényétől megvilágítva az ajtóban.

— Ki vagy fiacskám? — kérde Vigó.

— Duckerték Jancsikája, de mától fogva itt maradok Kernow urnál, a vadászakban,

— Helyes, Duckerték Jancsikája, no de most segíts, a lovakat hajlék alá terelni.

Vigó s a gyermek ügyességének köszönhető, hogy úgy Kerbst ur paripája, mint pedig a többi ló is rövid időn belül hajlék alatt voltak hozva.

Ezután az ügyes gyermek szénával látta el négy-lábu vendégeit, karjára vette a puttonyokat s Vigó kíséretében a kuthoz ment vizért. Vigó nem győzött a gyermek ügyességén eleget csodálkozni s mivel látta, hogy e kis emberke a vízzel telt puttonyokat nem bírja, segítségére volt s így egyesült erővel itatták a víz után epedő lovakat. Vigó a gyermek kíséretében bement a vadászakba, annak előszobájába levetvén kabátját s itt állt a csillogó egyenruhában. Jancsika ennek láttára először oly annyira megijedt, hogy a lámpás majd kiesett kezéből s aztán pedig örömtől sugárzó arccal,

kodására a karjaiba vette s drága terhével a magas havon keresztül menve, a vadászak előtti ajtóig vitte.

— Engedje meg, hogy egy pillantást vessek az ablakon keresztül, esengett — Ottonie. Vigó boldognak érezte magát, hogy a szép nő szolgálatában pár perccel tovább maradhat, ismét karjaiba vette és felemelte, úgy, hogy a nő kíváncsiságát minden tekintetben kielégítette. Benn zajos élénkség uralkodott s ez volt oka annak, hogy a belakók a vidám csemetyűszót nem vették észre. Csak Nimród, a hű kutya nézett az ablak felé — fogait vicsorgatva. A csodálkozás minden nemével látták, hogy Kernow, a komoly Kernow, kopott ruhába burkolt kis fiucskával mint játszadozik, nevetgél! Hisz ez hallatlan dolog! No de a csodálatos megfigyelésekre Vigó ur karján sem alkalmas hely sem idő nem volt.

— Itt van! Hála az égnek s egészséges! — szolt Ottonie remegő hangon s miközben ajkai Vigónak köszönetet rebegetek, leugrott karjáról a kunyhó küszöbére.

— Csak pár pillanatig engedjenek Bélával egyedül, aztán jöjjenek utánam!

Bátorságát összeszedve belépett az előszobába, mely lélegzetet vett, azután kopogtatott az ajtón.

Az erélyes kopogásra Nimród ugatni kezdett, gazdája kezébe vette a lámpást, hogy a nem várt vendéget bevezesse, az ajtó kinyílt s Kernow, mint a halál oly sápadtan s mereven tekintett a jövevény arcába.

Jancsika, a pajzán játéktól kipirosodott arccal, Kernow s Ottonie közé állt, kíváncsian hol az egyikre, hol a másikra tekintve s arcocskájával élénk ellentétet képezve Kernow sápadt szigorú vonásaihoz. — Béla! élsz hála Istennek! — szolt Ottonie a csendet megtörve.

kozásunk. Hogy ezt elérhessük, ne hagyjuk magunkat tévedésbe ejteni s kérjük és vegyük csak a Kathreiner névvel ellátott eredeti csomagokat.

Törvényszék.

Gyilkosság a szigeten.

— Saját tudósítónktól. —

Pécs, 1897. június 25.

Ez évi január hó 16-án esti 6 óra tájban véres tragédia színhelye volt a mohácsi sziget.

A szigeti szállásokon lakik a többek között a Mirkovics és a Kraul család. Szomszédok voltak egymással, de azért örökös haragban éltek, a mit a föld okozott köztük. Ugyanis Mirkovicsék és Kraulék között volt egy kis földbirtok, melyre Mirkovics is alkudott, de csak potom árt kínált érte s így az Kraul Mátyás kezébe jutott. A Mirkovics familia feje, Mirkovics Lázó ezért halálos bosszút esküdött Kraulék ellen s csak arra várt, hogy e bosszuját végre is hajthassa.

Kraul Mátyásnak egyetlen fia volt a tizenkilencéves Kraul János; öröme, büszkesége, jövő reménye szüleinek. Ezt tudta Mirkovics Lázó és leginkább azon volt, hogy a legényt bántalmazza. Ha az véletlenül az ő mesgyéje felé közeledett, már ez elég volt neki arra, hogy össze-vissza szidja a fiut és ha kell, akár tetteleg is bántalmazza.

Igy állt a viszony a két család között, mikor a télen a jelzett nap estején, a fiatal Kraul Mátyás egy barátjával igyekezett hazafelé szigetbéli lakásukra. Hogy ne kelljen nekik járatlan uton menniök, neki vágtak Mirkovics Lázó ugarának és azon akartak keresztül menni.

Szerencsétlenségükre azonban meglátta őket Mirkovics Lázó. Egyszerre felforrott benne a düh és előbök ment, vállán kétlövétű puskával.

Már messziről szidalmazni kezdte Kraul Mátyást, aki csendesíteni próbálta s mondta neki, hogy hiszen nem tesznek kárt a földjén most télvis idején s csak azért mennek arra, mert a járatlan uton később jutnának haza.

— De hiszen nem jutsz te haza élve többé! kiáltott ekkor rá Mirkovics Lázó és egypárszor mellbe lökte a legényt, majd lekapta válláról puskáját és mindakét csövből lövést tett arra.

A két lövés talált. Az első mellébe, a másik bal karjába furódott Kraul Mátyásnak s a fiu egyetlen jalkiáltás nélkül lero gyott a fagyos földre. Társa a rémülettől legyökerezett lábakkal állt a véres tett színhelyén és csak akkor eszmélt fel, mikor a lövések zajára a megölt fiu apja, Kraul János, oda rohant a földeken keresztül. Mert Kraulék szállásán hallották a lövéseket és rosszat sejtve sietett ki az apa, a ki fiának csak holttestét láthatta viszont.

A megölt fiut bevitték a gyászbaborult Kraul-házba; a gyilkost pedig feljelentették nyomban a rendőrségen. A csendőrök rögtön keresni is kezdték, de a Mirkovics Lázó megszökött hazulról, s még akkor éjjel jelentkezett a mohácsi járásbírósnál, hol börtönre vetették s Kovács vizsgálóbíró jelentkezésekor nyomban kihallgatta. A gyilkos beismer mindent; cinikus egykedvűséggel beszélvén el a gyilkosság részleteit, a mi különben nem is csoda, mert már tilos fegyvertartásért, sőt véres verekedésekért is büntetve volt. Majd átkísérték a pécsi ügyészség fogházába s a vizsgálat befejezése után mára tüzték ki ügyében a végtárgyalást.

A végtárgyaláson Varga Nagy István, táblai bíró elnökölt; szavazó bírák voltak Bajnovits Ármin és Göbel Gyula törvényszéki bírák. A vádat Nagy Géza dr., kir. alügyész vitte; a védelmet Jobst László dr. képviselte. Jegyzőkönyvvezető Sommer Antal aljegyző volt.

Vádolt Mirkovics Lázót, ki jóképű, erős, tagbaszakadt ember, fegyveres őrrrel a háta megett, előállítatván, a 25 beidézett tanut igaz vallomásra figyelmeztette az elnök s aztán kezdetét vette a végtárgyalás.

Varga Nagy István elnök a tényállást ismerteti, mely szerint 1895. dec. 2-án már volt Kraulék és a vádolt között egy verekedés, mely miatt a mohácsi járásbírósnak el is ítélte őket kölcsönösen. Ez óta a tanuk állítása szerint vádolt fenyegetőzött mindig, hogy bosszút áll rajtuk s így állt be a tragédia.

Vádolt kihallgatása.

Vádolt mohácsi születésű 37 éves, g. kel. vallású, nős, de feleségétől elválva él; törvényes feleségétől 2 gyermeke van; jelenegi ágyastársától is kettő. Irni olvasni csak szerbül tud egy keveset; iskolába nem járt.

Ő polgári csósz volt a szigeten kezdetben s vezette az eladandó földek jegyzékét. 1893-ban Kraul Mátyásnak is ő ajánlotta a földet, melyet az ő szomszédságában vett. Kraul szeretett tilosban járni s a feles földre ráeresztette a lovakat s ezért végre meg is bírágoltatta. Ebből keletkezett köztük a harag. meij 1895. dec. 2-án közös verekedésbe tört ki köztük s ekkor Kraulék — szerinte — vasvillával mentek neki s a kutyákat uszították rá, azzal, hogy neki arra nincs utja, arra ne járjon a földjük mellett.

— Azt hittük szerencsétlenül jártál, mert a lovad vértől bemocskolva érkezett Rothbergbe! Ennek láttára felkeresésedre indultunk s amint látom eszedágában sem volt bennünket felkeresni! A megsebesült a gyámoltalan e szerint én vagyok. Kérlek tehát légy elnéző s ne mutasd kisérőim előtt, hogy a régi egyetértésnek vége szakadt közöttünk! Levelemben kifejtett érvelésem szerint ismerőseimnek nem szóltam semmit s ők abban a hiszemben vannak, hogy te meg én a legjobb egyetértésben élünk.

Még mielőtt a megrémült Kernow szóhoz juthatott volna, Ottonie az ajtót kitartha, úgy, hogy a lámpa fénye az érkezőkre esett.

— Hütlén völegény! Rosz szomszéd! Nékülözhetetlen társalgó! ilyen s ehhez hasonló szeretetreméltó szemrehányásokkal illette Rothbergné az őt szánjából kisegítő Kernowot, ki a tettetések s a csalásnak embere nem lévén, önön magát a holdban, vendégeit pedig ott kívánta látni, a hol a bors terem.

— Mi, folytatá a bőbeszédű Rothbergné humoros monologját — nekimegyünk a nagyerdőnek, mint a kereszt egylet buzgó ápolói, különféle gyógyszerekkel felszerelve Önnek felkeresésére, mert abban a hiszemben valánk, hogy valahol mélyen a hóban eltemetve, vérében fetrengve fogjuk feltalálni s a helyett, hogy ott találtuk volna uraságodat, hát itt ül egész kényelmesen meleg szobájában, gondolva, nem érdemes e hótengert egy kedélyes est miatt átjárni! De bűnhődni kell! — Előbb megvendégel majd kávéval, miközben lovaink kipihenik az ut fáradalmait, aztán átjön velünk Rothbergbe, hol hamarjában punchot készítünk s aztán bált

is rendezünk. Brr meg is fázom, de itt a garcon-lakásán jól fűtött, de nini, hisz ez karácsonyfa s ott egy kis fiu! Na, meg izletes kálácsról is gondoskodott Lene asszony! Hamar, hamar Lene, főzzön izletes jó erős kávé, de előbb kérnék még egy lámpát ide! — Igy csevegve levetette bundáját s kabátját s ezzel a hallgatag Ottoniet is arra bírva, hogy példáját kövesse.

— Meg vagy sértve galambom, mert nem igyekezett átjönni. Ejh gyermekem, hisz a férfiak mind tulkegyelmesek, de nehezek is! Légy jókedvű, s incselkedj vele, ez sokkal jobb!

Ezalatt Kernow igyekezete oda volt irányítva, hogy az urakat elfogulatlan házigazdához méltón fogadja. A cselédség távolléte még nagyobb zavarba ejtette a házigazdát. Zerbat ur, ki a nyeregben egész megdermedten ült, kérte a gazdát segitené őt le lováról s alig hogy ez megtörtént, bement oly gyorsan a mint dermedt tagjai csak engedték, a meleg szobába, lovát önkénytelenül is Kernownak átengedve. Add a gyeplőket kezembe! Bevezetem az istállóba! — szólt egy kedves kis hangocska.

Jancsika, ki a nap folyamán új barátjával a legjobb viszonyba lépett, egész idő alatt segítségére volt Kernownak; ellapátolták a ház és a kut körüli tömördek havat s utat törtek az istállók felé s így aztán a sok mozgás következtében oly jó étvágyuk eredt, hogy az általuk készített ünnepi eledelük kitünően izlettek. Kernow a vendégeket a szobába, Jancsika pedig lovát, a nap folyamán tisztított uton az istállóba kísérte.

Vigó a szánon követte, miközben szép bajuszába harapva, valami haragosat, de érthetlent mormogott.

Vádolt gyors beszédű, folyékonyan adja elő az esetet s azt mondja, hogy a meggyilkolt fiú ő vele mindig jó viszonyban volt s az apja ezért folytonosan szidalmazta a fiút és ő reá haragította, S Kraul János ezért a Fekete családdal, mely a kutyájuk agyonlövése miatt haragudott reá, egyszer a kocsmában meg is támadta őt s ez időtől fogva ellenségeskedett is vele.

— Én a meghaltat, isten nyugosztalja, nagyon sajnálom, mert csak az apja volt az oka mindennek!

Szól a vádlott, a ki a kocsmai jelenetet is bőven beszéli el, a mikor már Kraul Mátyás rákiabálta, hogy: — Lehuzom a kutya bőrét!

Negyednapra a kocsmai verekedés után megint volt összeszólalkozás közöttük s a Kraul fiút ekkor is a Fekete család uszította rá s a saját földjén baltával, botokkal fenyegették.

Ő most is kikerülte a tettelegességet s Kraulék mindenfelé beszéltek, hogy a rácot megregulázzák s az nem mer velük szembe szállni.

Ekkor járt szolgabírónál, járásbírósnál és csendőrségnél, hogy a veszekedő szomszédok ellen tegyenek valamit. De az orvoslás elmaradt, s ekkor a Feketéék a kis leányát egy alkalommal a járóföldről a jeges vízbe kergették, hogy ott menjen haza.

Majd a mohácsi vásár után a sertéseket hajtották át a földjén, mikor Kraul Mátyás revolvert is fogott rá. De ő is elővette revolverét és a fokosát s ellenei megfélemlítve távoztak el.

Január 9-én délután 2 órakor vasvillával ütték vissza az utról Feketéék s ott volt a Kraul fiú is, a ki revolverrel és fejével volt fölfegyverkezve s ekkor úgy menekült meg tőlük, hogy ladikba ugrott és a jeges vizen áttörte a csolnakját.

Másnap reggel az öreg Kraul Mátyással találkozott a töltésen, hol megkérte, hogy a fiát tanítsa meg, hogy ő ellene ne igazgaskodjék folyton, mert ebből nagy baj lesz.

Utána következő nap fel akarta jelenteni őket, de nem birt beszélni a mohácsi járásbírósnál a bíróval.

Öt nap mulva astán megtörtént a halálosvégű összeszólalkozás közöttük. Szombati napon, a görög ujesztendő után három nappal.

Este felé haza tartott napi munkája után s mikor az árpaföldje mellől lelépett az utra, találkozott Bozsután Mitóval, a ki fegyverrel kezében megállította, s kérdőre vonta vonta, hogy mért akarja az apját megverni. Kraul János egy bokor mellől ugrott reá és bottal lekarta ütni. Ő futott előre s végre rákiáltott, hogy ne jöjjön hozzá közelebb. Kraul János ekkor baltáját kapta elő s utána vágta; ő leguggolt a balta elől s ekkor a fegyvere elsült a kezében.

— Így volt kérem. Én nem akartam meglőni. Hogy s hogy nem sült el a fegyver, azt nem tudom.

Mindezt a legnagyobb bízossággal adja elő a gyorsbeszédű vádlott, a ki nyugodtságát mindig megtartja s a helyszíni rajzon kellő hozzáértéssel magyarázza meg a bírónak a véres tett színhelyét.

Vádolthoz ekkor kezdi intézni az egyes kérdéseket az elnök.

Bozsután Mitóval más baja nem volt vádlottnak, csak az, hogy ő többször megszólította, hogy ne járjon a tilos utakon.

Az elnök azt mondja ekkor, hogy bokor nem is volt a helyszínen, honnan Kraul János rá támadhatott volna vádlottra.

— Elég nem szép, kérem, ha kivágták. Én mondtam, hogy vigyenek ki a helyszínére s megmutatom a bokort, vagy a gyökerét, de nem vitt ki a vizsgáló bíró.

— Az sem való, hogy az előadott uton ment. Hanem a földje jobb partján, a mely mellett idegen volt s itt mentek Kraulék.

— Minden igazságot elfogadok, de ez nem igaz, szól a vádlott, a kinek elébe tartja az elnök, hogy vádlott elébük került a fiuknak és a kijárónál lelőtte Kraul Jánost.

A vádlottnál kétcsövű puskája volt s a legényeknél csak balta, meg fejsze, tehát nem lehet, hogy azok ő rá mertek volna támadni s egyéb körülmény is egész csomó van olyan, mely arra mutat, hogy vádlott maga támadt a legényekre és szántszándék lőtte le Kraul Jánost. A tanúk igazolják, hogy vádlott verekedő természetű volt és magát „kis istennek“ nevezte; de viszont voltak jó szomszédai is.

Vádolt tagadja a további kérdések során, hogy ő célzott volna meglőttre, mint Bozsután Mitó állította; sőt azt erősíti, hogy csak egy lövés történt a fegyverből, a melyben csak serét volt.

— Kérem, ha ölni lett volna szándékom, golyókat tettem volna a fegyverbe, nem serétet, szól a vádlott, a kitől egy egész arzenál történyt, régi revolvert és karabélyt foglaltak le s azt most az elnök elébe tartja.

A meglőtt testébe 13 sörét ment bele; karjába pedig 20 sörét: tehát két lövés történt, konstatálja az elnök.

De a vádlott tovább is egy lövéshez ragaszkodik s azt mondja, hogy vegyék fel a meglőtt testet s vizsgálják meg még egyszer, mert ő csak egy lövést tett, de olyan közelből, hogy a sörétek két helyre is szétcsaphattak a testben.

Góbel Gyula, majd Bajnovits Ármin bírák intéznek kérdést vádlotthoz, mikor is kitűnt, hogy a fegyvert lekapta válláról futás közben s leeresztve tartotta, de felhuzva tartotta a kakasát s rá kiáltott a meglőttre: — János ne gyere közelebb, mert baj lesz!

Nagy Géza dr. kir. alügyész veszi ekkor keresztkérdések alá a vádlottat, melyekre adott feleletei annak már gyakran váccillálnak, s hangja se olyan biztos, mint az előbb.

Majd Jobst László dr. védő intéz kérdéseket a vádlotthoz s ekkor kitűnik, hogy vádlott egyik szomszédjához akart menni esti beszélgetésre és egy kis kártyázásra s még egy csomó kártyát is tett a zsebébe.

Mikor a lövés megtörtént, ő felkapta a lelőttől feléje dobott baltát s azzal elszaladt. Hazament s otthon megtöltötte a fegyverét s felment a padlásra, mert ellenségei azt kiabálták utána, hogy agyonütik. A padláson rejtőzött hajnali 3 óráig s ekkor ment el Mohácsra, hogy feljelentse magát a járásbírósnál.

A vádlott kihallgatása közel 2 óra hosszáig tartott, majd a különböző ügyiratokat olvasták fel, köztük a boncjegyzőkönyvet, melyre Jella sich István dr., törvényszéki orvos tette meg megjegyzéseit.

A tanúk.

Kerekszám huszonöt ember van beidévezve a végtárgyalásra, a kik mind megjelentek.

A tanúkihallgatások előtt a meglőtt szüleit, Kraul Mátyást és Kraul Mátyásné hallgatta ki a bíróság.

Kraulék szintén a legkörülményesebben adják elő Mirkovicssal való ellenséges kedésüket, de persze szerintök ebben is Mirkovics volt a hibás.

A tragikus eset előtt is pár héttel, Mirkovics feljelentése folytán 30 frt pénzbüntetést fizetett Kraul Mátyás, melyet fiával küldött be Mohácsra az ügyvédjéhez.

Látták, mikor fiukat lelőtte vádlott s Kraul Mátyás e szavakkal rohant a szomszéd Feketéékhez:

— Jöjjenek kendtek, a Mirkovics agyonlőtte a fiamat!

Kraulné is odarohant a földön vérben fekvő fiához, a ki csak annyit tudott még mondani:

— Édes anyám, végem van!

A tanúk közt a koronatanu Bozsutác Mitó, a kivel a meglőtt együtt volt, mikor találkoztak a vádlottnal. Tanu elől ment s vádlott őt szólította meg rácul, s mondta neki, hogy ne beszéljen róla rosszat se ő, se Kraul János.

Ez, mint nevét hallotta említeni — bár rácul nem értett, előbbre lépett s így szól: — Itt vagyok!

Vádolt erre megfordult, lekapta válláról fegyverét és szó nélkül egymás után két lövést tett Kraul Jánosra.

A többi tanu kihallgatása már csak délután vette kezdetét. A végtárgyalás csak lassan halad, vádlottnak a meglőtt családjához való viszonya, saját életmódja s végre a tragikus eset részletei csak nehezen tisztázódnak s ezért az ítélet mára nem is várható.

Országgyűlés.

A képviselőház ülése június hó 25-én. (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A mai ülés első szónoka Kornis Ferenc volt, a nemzeti párt tagja, a ki rövid beszédében reámutatván a javaslatnak s különösen a 16. §-nak reakcionárius voltára, elveti a javaslatot.

Következett szólásra Polónyi Géza, aki egyikét mondotta leghatásosabb beszédeknek. Gyanúsították őt — ugymond — hogy reakcionáriusabb magánál Erdély miniszternél; pedig a sajtópereknek egyetlen lehetséges különválasztása az, hogy azok a rágalmazási és becsületsértési perek, a melyekben a törvény megengedi a bizonyítást, az esküdtszékhez, azok pedig, amelyekben a bizonyítás tiltva van, a törvényszékhez utaltassanak. A miniszter javaslata ellenkezik a törvénnyel; mert a törvényszéki kompetencia révén a sajtó munkásai vizsgálati fogságba is vethetők, mert a büntető perrendtartás 141. §-a szerint ha a vizsgálat alatt új büntetendő cselekményért vádoltnak, például ha alkotmányváltásnál ugyanaz az író folyton cikkezik a megtámadott alkotmány ügyéért és még egyik cikkért a vizsgálat folyik, megírja a másikat is, akkor vizsgálati fogságba vethető. Ennél még az is jobban biztosítaná a szabadságot, ha a sajtóperek járásbírósnál elé utaltatnának; mert az vizsgálati fogságot nem rendelhet el.

A rendőr-bíráskodás a sajtókihágásokban meghagyatott, pedig Plósz államtitkár azt hirdette, hogy a javaslat célja a közhatalom ellenőrzésének védelme és a szólásszabadság biztosítása. Hát akkor a választásoknál előforduló hatalmaskodások miatt nem utaltattak esküdtszékhez, vagy az uzsora, a hol a bizonyítékok a törvény szerint is szabadon mérlegeltetnek.

A kompetenciának ily zavaros megállapítása olyan jurisprudentia, mint a milyen a baka-káplár okoskodása, aki szerint a milánói templomnak azért van annyi tornya, hogyha villám beleüt, míg megtalálja az igazit, kifogy a szufflaja. (Derűlttség.)

Beszéde további folyamán polemizál Erdélyvel s végül kijelenti, hogy a 16. §-t elveti.

Percel Dezső belügyminiszter válaszolt ezután a hozzája régebben intézett interpellációra.

Polónyi Géza interpellációjára, aki a május 27-iki fővárosi népgyűlésen tanúsított rendőri jogtalan beavatkozás tárgyában interpellált, az válaszolja, hogy helyteleníti a rendőrtisztviselő közbelépését, de hát biz a dolog megesett.

Daranyi Ignác Komlóssy Ferencnek a Morva folyó szabályozása s ezzel kapcsolatosan határsértés ügyében tett interpelláció-

jára azt válaszolta, hogy a bajt orvosolni fogja; különben is a Morva-szabályozás munkálatai folyamatban vannak.

Végül Wittmann János interpellál a börze szédelmégek tárgyában.

A Ház holnapi ülésén Barabás Béla bizalmatlansági indítványt nyújt be Erdély Sándor igazságügyminiszter ellen.

A főrendiház ülése június hó 25-én. (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Rövid ülést tartott ma a főrendiház, melyen Perczel Dezső belügyminiszter válaszolt Vécey báró interpellációjára az aratási sztrájk ügyében, miután a katonai javaslatokat minden felszólalás nélkül elfogadták.

A nyári szünet előtt a mai volt a főrendiháznak utolsó ülése.

TAVIRATOK.

— **Veszekedő lapkiadók.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A „Fővárosi lapok“-at tudvalevőleg Walter Ernő kiadó eladta Kende Zsigmondnak, a „Magyar Ujság“ című kormányparti ujság szerkesztőjének, és az előbbi lap beolvadt az utóbbiba. Virág Béla szerkesztő „Uj fővárosi lapok“ cím alatt megindította lapját s fölhasználta a régi címszalagokat. Most Virág és Kende kölcsönösen följelentették egymást lopás, illetve csalás címén.

— **Az olasz király Verdínél.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Umberto olasz király meglátogatta lakásán a súlyos betegen fekvő Verdi zeneszerzőt.

Nyilt-tér.*)

Természetes szénasavdús savanyúvíz a mohai

ÁGNES

forrás. Legjobb asztali és üdítőital. Kétféle szelgálatot tesz az emésztési zavaroknál.

Járvány idején préservatív gyógyszernek bizonyult.

Szétküldése **Édeskúty L.** udvari szállító által Budapest.

— Kapható mindenütt. —

Tettye-utca 52. szám alatt

Misángyi-féle ház

szabad kézből eladó. Bővebb felvilágosítást ad: **Dr. Nick Alajos** ügyvéd.

Egy használt, de teljesen jó karban levő

bicykli

eladó. Országuti gép, Continentál-pneumatikkal. Ára teljes felszereléssel együtt **60 forint készpénz.**

Pécs: Mária-u. 1., emelet.

*) Ezen rovat alatt megjelentekért nem vállal felelősséget a szerk.

Laptulajdonos Felelős szerkesztő
SAUTTER GUSZTÁV PLEININGER FERENC
TAISZ JÓZSEF
kiadó.

8231. sz.
tkv. 1897.

Árverési hirdetmény.

A pécsi kir. törvényszék mint telek-könyvi hatóság közhirrre teszi, hogy Kisasszondi Verona végrehajtatónak, Stetteli János végrehajtá-t szenvedő ellen 80 frt tőkekövetelés és jár. iránti végrehajtási ügyében a pécsi kir. törvényszék és a pécsi kir. járásbiróság területén levő, Szőke és Szilvás községek határaiban fekvő, és ugyan a szőkei 25. sz. betétben felvett I. 1-3 sorsz. egész ingatlanra tehát nemcsak alperes hanem az 1881: 60. t. cz. 156. § alapján a tulajdonos társát illető részre is 245 frt továbbá a szilvási 123. sz. betétben felvett I. 1. 2. sorsz. fekvőségből alperesi $\frac{1}{3}$ részre 160 frt a II. 1-2 sorsz. fekvőségből alperesi $\frac{1}{3}$ részre 164 frt úgy $\frac{1}{3}$ sorsz. fekvőségből alperesi $\frac{1}{3}$ részre 313 frt becsár, mint kikiáltási ár mellett az árverést elrendelte s hogy a fentebb megjelölt és pedig a szilvási ingatlanok az 1897. évi július hó 13. napján d. e. 10 órákor míg a szőkei ingatlanok ugyanazon d. u. 3 órákor mindkét helyen a bíró házában megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alul is eladatni fognak.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlan becsárának 10%-át vagyis 24 frt 50 kr. 16 frt, 16 frt 40 kr., 31 frt 30 krt készpénzben, vagy az 1881. évi nov. 1. é. 3333. sz. alatt kelt igazságügymin. rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. évi 60. t.-cz. 170. § a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

A kir. törvényszék mint telkvi hatóságánál. Pécsen, 1897. évi április hó 19. napján.

Lukrits István,
kir. táblai bíró.

3882. sz.
tkv. 1897.

Árverési hirdetmény.

A dárdai kir. járásbiróság, mint tkvi hatóság közhirrre teszi, hogy a m. királyi kincstár végrehajtatónak, Popovits Árkádia baáni lakos végrehajtást szenvedett ellen 49 frt 01 kr. tőke, és járuléka iránti végrehajtási ügyében az árverést a dárdai kir. járásbiróság területén levő, Baán községben fekvő, a 391. sz. tkvben felvett, 1758. hrsz. ingatlanból Popovits Árkádiát illető fele részére 700 frt, — az ugyanezen tkvben felvett, 1761. hrsz. ingatlanból Popovits Árkádiát illető részére 348 frt s ugyanezen tkvben felvett, 1762. hrsz. ingatlanból Popovits Árkádiát illető részére 354 frtban ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte, és hogy a fentebb megjelölt ingatlanok az 1897. évi július hó 22. n. d. u. 3 órákor Baán községben a jegyző lakásán megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alul is eladatni fognak.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át, vagyis 70 frt, 34 frt 80 kr., 35 frt 40 krajczárt készpénzben, vagy az 1881. évi november hó 1. 3333. szám alatt kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ban kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881: 60. t. cz. 170. § a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Dárdán, a kir. járásbiróság, mint tkvi hatóságánál 1897. évi máj. hó 17. napján.

Maurer Frigyes
kir. aljbíró.

FEHÉR MIKLÓS

gépgyáros

ajánlja a m. kir. államvasutak gőzcséplőkészleteit, továbbá a legujabb szerkezetű magánjárókat, és mindennemű egyéb gazdaság gépeket u. m.: ekéket, boronákat, hengereket, vetőgépeket, (cirkulár)-kör-fűrészeket, malomberendezéseket, trieurókat, darálókat, a legjobb perensporafecskeendőket, szecsakavágókat, bakkerrostákat stb. stb. kedvező fizetési feltételek mellett legjutányosabb árakon, hitelképes vevőknek több évre terjedő részletfizetésre

Leégett m. kir. államvasuti cséplők keretei készpénzért beváltatnak, valamint régi gépek ujjakkal becsereztetnek.

Cséplési idényre vevőimnek megbízható gépészekről szívesen gondoskodom.

Képes árjegyzék kívánatra bárkinek ingyen és bérmentve.

FEHÉR MIKLÓS gépgyáros

Budapest, IX. Üllői ut 23. szám., (a „Köztelek“ mellett.)